

Livia Furia

RETUȘAT

PARTEA ÎNTÂI

1

Mai am puțin, fir-ai tu să fii, oricine ai fi!

Zgomotul cadentat se revărsa din boxe, disruptiv, ca o mitralieră. Radu își trecu mâna prin păr, răvășindu-l încă o dată, exasperat de scaunul care scârțâia la fiecare mișcare, dinadins amintindu-i cât e de vechi. Tastatura avea deja simbolurile șterse, iar biroul de mult își pierduse luciul pe anumite porțiuni, din cauza dansului *șoarecelui* pe care-l muta cu gesturi nervoase pe o zonă mai puțin uzată.

Urmărea un videoclip pe Youtube, ignorând clinchetele enervante care se auzeau de pe celelalte pagini, sunete care-i aminteau că ferestrele de chat erau deschise, iar persoanele cărora le răspundea câteodată continuau să vorbească singure, ca și până atunci.

Își trecu din nou mâna printre șuvițele dezordonate, strângând cu putere din buze, cu ochii la fereastra de chat pe care emoticoanele se succedau în viteză. Schimbă tab-ul și se uită la conversație. Pentru că era Larisa, în loc să-i spună să se ducă la dracu, aruncă la întâmplare un cerculeț galben.

De ce naiba nu ai răbdare să văd videoclipul, dacă tot mi l-ai trimis?

Dar o cunoștea de prea mult timp și știa că supărarea lui ar fi fost luată în derâdere, asta dacă nu s-ar fi lansat într-o tiradă despre evoluția relațiilor interumane. Însă nu avea

chef de predici. De la ea voia un singur lucru – sex. Din nefericire, era una dintre puținele fete care îi răspundeau la mesaje, așa că se bucura când era băgat în seamă, mai ales că abia începuse vacanța de primăvară, iar pe grupurile pe care le avea în listă cam bătea vântul.

Pentru o clipă, gândurile îi fugiră la acea dimineață de mai, când o strânse pentru prima dată în brațe și simțise pe buze fantoma sărutului efemer cu gust de pufuleți și aromă de pizza.

În concluzie, inteligența artificială nu va deveni conștientă prea curând. Asta am înțeles din discuția pe care au purtat-o cei doi tipi.

Revenise la conversația cu Larisa, nu înainte de a arunca niște emoticoane prin celelalte discuții virtuale pentru a demonstra cât este de interesat de subiectele care se derulau cu o viteză uimitoare. Pe unul dintre chat-uri se comentau câteva rețete și se întreba în treacăt când s-a ajuns de la King la conopidă cu maioneză sau cum.

Apropie cursorul de conversația cu Larisa. Înainte de a-i răspunde, cu prudență învățată, trase cu ochiul spre fratele său, o prezență obișnuită indiferent de oră, dat fiind modelul vechi de router, fără wifi. Mihnea stătea așezat comod între pături, legat ombilical de aparatul dătător de viață socială cu un cablu diferit colorat.

Cum te simți?

Ca pe ace, normal. Am băut atâta Redbull încât în curând inima își va întinde aripile și-mi va zbura din piept. Abia aștept să se afișeze rezultatele.

Mai ai de așteptat până mâine.

Nu cobi!

Dar știa că are dreptate. Degeaba spera să afle din seara aceea dacă câștigase sau nu. Era trecut de unsprezece și nimeni n-ar fi afișat rezultatele în miez de noapte. Băuse prea mult energizant și-i era teamă că urma o noapte albă, în care va sta singur în fața calculatorului, prea nervos pentru a se putea bucura de vreun film sau joc în rețea.

Pocniturile rapide care se auzeau din spatele său i-au amintit că va avea companie. Un tip tăcut, care privea țință în ecranul propriului laptop, obiect pe care-l ținea cu grijă pe grătarul așezat pe picioare.

Conversațiile virtuale începură să se închidă una câte una, aproape imediat ce Larisa i-a urat *noapte bună*. Dacă ar fi fost un tip superstițios, și-ar fi putut imagina că tânăra este singura verigă care-l ținea legat de viața socială a grupurilor de cărți, dar nu era și, pentru a demonstra asta, a dat răspunsuri la primul topic de pe fiecare grup, pe unele dintre ele stărnind dinadins discuții aprinse.

După o altă jumătate de oră pierdută pe Facebook, și-a permis să se hidrateze intens, de data aceasta cu ceaiul așezat strategic lângă placa biroului. Își lăsă gândurile să-i rătăcească la adevăratul subiect fierbinte al serii, transformându-se rapid în coșmarul de peste noapte: *Am câștigat concursul?*

„Trimite-ne cea mai bună povestire a ta pe adresa redacției și poți avea șansa să fie publicată în prestigioasa revistă literară The World of Words!”

Nimeni nu-l sprijinise în demersul său, nimeni nu-l ajutase cu sfaturi, nici fratele său, prea absorbit în propria lume pentru a da importanță mezinului pe care îl prindeau orele dimineții la calculator pentru a se documenta asupra subiectelor alese, nici bunica lor, o bătrână cu o viață complicată și păreri pe care nu ezita să le împărtășească imediat cum se ivea ocazia, nici măcar Larisa, care era prea ocupată să-și trăiască viața după propriile reguli.

Când apăsase *Send* nu scăpase de povara grijilor legate de subiect, personaje, acțiune și cadrul în care aceasta se desfășura, înlocuite fiind de gândurile negre strâns legate de îndoiala dacă este un scriitor bun cu adevărat.

Simțea un ghem agitat în stomac, gândurile îi jucau hora în minte, iar ochii i se roteau în cap, încercând să găsească un punct care să-l distragă de la subiect. Continuă să bată darabana în birou și să-și caute cu piciorul, pe orbeciute, papucii de plastic ascunși pe undeva pe sub birou. Noaptea era încă tânără, iar pe el îl ocolea somnul, cum se întâmpla de fiecare dată când gândurile își schimbau culoarea pe măsură ce orele treceau, devenind chiar mai întunecate decât punctele negre peste care se târa linia minutarului.

Ochii i s-au fixat pe Mihnea, fără să-l vadă propriu-zis, prea ocupat să-și plângă de milă pentru loviturile dure pe care soarta i le aplica sub centură cu o plăcere diabolică și o precizie de invidiat. Deși tânărul cu doar un an mai mare continua să miște din brațe, atent cum era să tasteze la laptop, imaginea lui nu reușea să-l conecteze cu prezentul. Poate pentru că fratele său era foarte tăcut, un individ solitar a cărui cameră era veșnic închisă, pentru a se asigura că nu se aventurează nimeni dincolo de cadrul de lemn al ușii bătrânești.

– Măine vine bunica.

Tresări dintr-o dată.

Printr-o minune cerească, mutul vorbise! Cu toate că a vrut să răspundă cu „*Oh, nu...*”, se abținu. Mihnea avea o legătură specială cu bătrâna, ceva de care el nu a avut parte niciodată.

– Revine așa repede?

Nici nu știa dacă era timpul să revină sau nu. Ocupat cu noile proiecte, uitase să mai numere zilele rămase până la întoarcerea acesteia. Deși bătrâna plecase de aproape trei săptămâni, nu l-ar fi deranjat dacă ar mai fi rămas încă trei la pensionul domnișoarelor stafidite, după cum numea el stațiunea în care femeia își petrecea mijlocul primăverii.

– Va trebui să îi facem focul.

Lucia Mariana Pivoti, ajunsă la venerabila vârstă de șaiszeci de ani, le povestea mereu nepoților, în tirade lungi, despre răposatul Tudor, fost pădurar, care venea în fiecare toamnă cu multe căruțe *încărcate uite-așa de lemne*, pentru că nevastă-sa era friguroasă și bietul de el nu suporta să-l atingă pe sub plapumă cu țurțurii ei vineți. Din această cauză, soba duduia de la începutul toamnei până aproape de începutul verii, pentru a-i asigura iubitei confortul de care avea nevoie.

Iar acum, Mihnea îi amintea subtil că trebuie să spargă lemnele, niște buturugi pe care Vasile, cel tocmit cu ziua, le aruncase sub streășina magaziei pentru că erau prea noduroase pentru a fi crăpate cu toporul.

– Trebuie să iau puțin aer!

Sări din scaun și se repezi spre ușă. Nu avea mai mult de trei pași de făcut, dar se împiedică de firul care se încolăcea pe podea ca o reptilă adormită și ajunse în genunchi, prosternându-se în dreptul mesei pe care se odihnea o pungă desfăcută de sticksuri.

– Au!

În momentul în care scâfârlia sa a luat contact cu marginea lăcuită s-a auzit un pocnet sec, repede înăbușit de lucrurile înghesuite în camera mică. Se așează în fund pe podea, în timp ce-și masa viguros locul rănit. Cu ochii întredeschiși, îl văzu pe Mihnea așezând cu grijă laptopul înainte de a coborî din pat.

– Ia asta și apasă-l acolo înainte să-ți iasă ditamai cucuiul.

I-a întins cuțitul scos din lăcașul ascuns. Lama rece l-a făcut să suspine de plăcere, întorcând-o când pe o parte, când pe cealaltă, pentru a se bucura de răcoarea ei cât mai mult timp.

Ochii i-au căzut pe tăiș. Scânteii de foc păreau că sar din el cu fiecare mișcare. Bălângăni cuțitul, aproape hipnotizat de cum se reflectă pe metal lumina bietului bec spânzurat de tavan. Lama netedă, recent ascuțită, șoptea despre pericole. Pentru o clipă, i se păru că vede fantomele picăturilor mari de sânge, lichid vâscos, stacojiu, cu miros înțepător, neplăcut, în urechi răsunându-i zgomotul moale al penelor care se izbeau nebunește de pământ.

Cu o expresie absentă, se pregăti să returneze cuțitul, dar Mihnea își reluate poziția preferată din vârful patului. Era împachetat în pături, complet absorbit de fluxul datelor care se succedau pe monitor.

– Pfff...

Scriitorul din mintea lui preluase controlul și zugrăvea în grabă scene sumbre, ca un pictor care arunca priviri pe furis dincolo de coala albă pe care mângâlește de ore bune. Strecură lama înapoi în teaca ascunsă între bureții canapelei vechi, asigurându-se că sclipirea metalică nu îi dă de gol ascunzătoarea.

– Mă duc să mă plimb.

Privirea uimită aruncată de către Mihnea pe deasupra marginii negre a laptopului i-a reamintit că era aproape unu

noaptea. Cu toate pericolele pe care fratele său și le imagina deja, în timp ce sprâncenele i se încordau ca două arcuri strânse brusc, se hotărî să plece. Ieși din cameră înainte ca el să apuce să spună ceva ce l-ar fi făcut să se răzgândească.

Bâjbâi prin holul întunecat, ghidat de mirosul de umezeală impregnat în covoarele vechi, țesute manual de bunica lui, cândva prin tinerețea de mult apusă, așezate în straturi groase peste gresia cenușie care înlocuise de curând dulapii grei ai bătrânei dușumele.

Se încruntă când descoperi băltoaca de lumină molcomă care se scurgea pe sub ușa odăii lui Mihnea, ascunzătoarea în care fratele său își ordonase lumea cu răbdare și meticulozitate. Amintirea clopotelor care se tânguiau în orele amurgului îl făcu să tresară. Cât locuise la București, departe de lumea înapoiată a României rurale, nu luase în seamă superstițiile prostesti pe care le aveau locuitorii micuței comune, dar aici, în mijlocul țăranilor, prefera să aibă o lumină de veghe atunci când cineva era chemat la dreapta Tatălui. Mihnea își amintise înaintea lui. Oftă. Urma o altă noapte în care monitorul avea să țină umbrele departe.

De parcă morții ar putea deschide uși din lemn masiv, umflat de bătrânețe.

Sprâncenele i se încordară ca din reflex când trecu prin dreptul ușii vopsite într-un verde greșos. Bunica Lucia avea să stea supărată câteva zile pentru că a reușit să spargă unul dintre ochiurile mici de geam și, în loc să-l înlocuiască, îl peticise cum se pricepuse mai bine, prinzând un carton în câteva cuișoare. Măcar folosisese ciocanul în loc de bandă adezivă, cum sugerase Mihnea.

A ezitat câteva secunde înainte de a deschide ușa. Lucrurile erau la locul lor: bicicleta electrică, așezată în dreptul ferestrei mari; televizorul, șters de praf cu doar două zile în

urmă; receiverul, care nu mai funcționa de când pisica familiei reușise să verse pe el paharul cu apă; dulapul din colț, plin cu haine; patul frumos aranjat, covoarele abia scuturate și cele două gantere care-și scoteau capetele negre de sub fotoliul acoperit cu o pătură stacojie. Deși totul părea în regulă, camera avea un aer ușor sinistru, de loc părăsit.

Nu-și mai amintea exact dacă bătrâna își pierduse gustul sau mirosul, dar spera să nu-și dea seama că motanul cenușiu urinase în mijlocul pernei care se odihnea acum pe patul acoperit cu o cuvertură albastră, ale cărei valuri înspumate luceau sub lumina galbenă a lustrei cu trei brațe, care atârna neajutorată de tavan.

Știu, bunico, mi-ai spus să-l dau afară, dar am uitat să-l scot din cameră pentru că mintea mi-a stat numai la concurs. Oricum, l-am lăsat de atunci în curte. Să sperăm că a învățat ceva maniere.

În timp ce pleda în fața buniciei imaginare, care citea cărți horror în loc să croșeteze ciorapi și îl bătea la cap să-i comande de pe internet un cuptor electric pentru că voia să facă pizza în casă, în loc să coacă pâine, așa cum făceau mai toate vecinele lor, se îmbracă cu o geacă, își trase niște ciocate vechi în picioare și ieși în curte.

Clipi repede când lumina becului pe senzori se revărsă pe veranda pe care femeia avea de gând s-o închidă cu termopane cât de curând, distrugând astfel și ultima parte din fosta casă țărănească pe care o iubise atât de mult în copilărie.

Lasă că mâine vine maică-ta, îi spuse motanului care îl privea cu ochi verzi, rău-voitor. Cocoțat pe gard, cu picioarele strânse sub el, Cerșetor îl fixa cu privirea de smarald precum un judecător pe cale să-i dea o sentință drastică.

Pașii l-au purtat de-a lungul străzilor pustii, în timp ce în gând își cântărea lucrarea, într-o misiune aproape imposibilă

de autocritică. Argumenta pro și contra ei, făcându-se singur de ocară, pentru ca mai apoi să se ridice, tot singur, în slăvi. Ușor tras de umeri, cu bărbia în piept, privea în pământ, fără să vadă drumul de fapt. Surd la zgomote, orb la ce se găsea în jurul lui, nu auzea nici tocul ciocatelor izbînd în pietre, și nici nu vedea pe unde merge. Urma instinctiv sclipirile pietrelor de pe străduța îngustă, pe care niciunul dintre primarii care se succedaseră în douăzeci și opt de ani nu reușiseră să o asfalteze până în anul de grație 2017.

Privirile i se mutară de la drum la hala veche, acum închisă, în timp ce terenul, altădată cosit cu regularitate de paznicii zeloși, rămăsese în paragină. Chipul i se întunecă în clipa în care în minte i se derulă amintirea *bătăliei* pierdute acum mai bine de opt ani. Scutură din cap, hotărât să alunge imaginea în care băiețelii cu tricouri rupte pe ei rânjeau diavolește, încântați *că i-au făcut p-ăia mării*.

Zgribulit, o luă din loc. Se adună de umeri, înfrigurat de amintirile neplăcute, dar și de umezeala nopții. Începu să fredoneze un cântec oarecare, sperând să alunge tăcerea neplăcută care îl înconjura. Se opri cu un șuierat chiar la ultimul vers, când își simți picioarele împotmolindu-i-se în noroi și mirosul de gunoi îi invadă brusc nările. Se încordă ca un arc, pregătit de atac, cu pumnii strânși în buzunarele hanoracului.

Ridică privirea.

Ce naiba caut aici?

Radu plimbă ochii de la stînga la dreapta, peste movilele acoperite cu zăpadă topită și petice de iarbă abia răsărită. Mintea căută cu febrilitate un motiv bun pentru care el se afla în puterea nopții pe marginea gropii de gunoi a comunei; un teren plin cu mizerii, resturi vegetale amestecate cu balegă, lucruri rupte și...

Atunci își aminti, dar și-ar fi dorit să nu o facă.